

talent pro manželství

nakladatelství
KLAR

jan klar

© Jan Klar, 2010

Cover photography © Jarmila Horáková,
2016

© Nakladatelství KLAR, 2015

„Žít si svůj sladký život...“

Federico Fellini

1.

V manželství trpí muž, pomyslel si Petr, VŠ, ženatý, 28, 180, 82, když pochopil, že majitelka bytu, bývalá herečka, choť známého finančníka, milenka kamaráda Šimona, s ním zcela nepokrytě koketuje. V manželství trpí muž poklesem sebevědomí, testosteronu a originality. Zároveň ztrácí svou osobnost, svobodu a peníze.

„Nevadí vám, když si budeme tykat, pane inženýre?“ zeptala se ho mezi řečí o stavebních úpravách.

Nevadilo mu to, měla nádhernou figuru. Jmenovala se Zora Fischerová a vlastnila celý dům s osmi podlažími a velkým podkrovím, kde si nechala přestavět

střechu. Byla to náročná přestavba, ale bydlení v podkroví přišlo opět do módy. Chtěla žít s manželem co nejbliž nebesům.

Představovala si, že byt zařídí jednoduše. Když mluvila, obracela se na Petra, Šimon naléval šampaňské hostům. Prošli se po nově omítnutém bytě a ona vykládala, jak se pustí do zařizování. Potřebovala jen, aby jí Petr vydal kolaudační rozhodnutí.

„Tady plánuju pánskou pracovnu.“

Místnost byla vymalována dožluta. Vodila ho od jednoho rohu k druhému a naznačovala rukou. Oblé boky se jí vlnily pod hedvábnou sukni.

„Ty jsi ženatý, Petře?“

Ta otázka ho přivedla do rozpaků. Nebyl zvyklý na takovou přímost, zvláště když se mu ta žena líbila. Na vteřinu se mu chtělo zalhat, že není, ale pak si uvědomil, že má na prstě snubní prsten a že si toho nejspíš

nevšimla nebo se prostě ptala jen ze zdvořilosti.

„Pod okno postavím psací stůl a křeslo, za komínem bude kout, kuřárna s dýmkami. Líbí se ti to?“

Přikývl. Líbilo se mu, jak se snaží, aby její manžel měl veškeré pohodlí pro práci.

„Chci, aby se mu tady opravdu líbilo, bude za mnou o víkendech dojíždět.“

Vyšli na terasu, kde byl na ploché střeše podle projektu vybudován bazén. Byl částečně zakrytý. Za ním se rozkládalo město se šikmými červenými střechami a kostelními věžemi. Od západu sem dopadalo večerní slunce.

Přistoupila k zábradlí a otočila se. Ve větru se jí vlasy rozlétly a paprsky projasnily její sukni. Měla dlouhá pevná stehna a měkce zaoblený klín. Se sklenkou šampaňského vypadala jako filmová hvězda.

„Až všichni odejdou, půjdeme si zaplavat?“

Napila se a pohlédla dychtivě k bazénu, jako kdyby se už viděla ve vodě. Petr si přidržel výkresy ve větru. Podle všeho byl bazén naddimenzovaný a nesplňoval stavební normy.

„Už ses někdy koupal s tak nádherným výhledem? Koukni se na to panorama!“

„Ale já nemám plavky.“

Hlasitě se rozesmála. Uvědomil si, jak se tím upejpavým prohlášením ztrapnil. Začal brát vážně flirt, který neměl mít žádné pokračování. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby tady spolu plavali. Oba dva úplně nazí. Měl plno takových snů a teď jim byl na dosah. Plaval by za ní a vnímal pлавné pohyby jejího těla. Vnímal by, jak roztahuje nahá stehna a jak ho pohlcuje vodní živel.

Pak mu zazvonil mobil. „Promiň,“ řekl.

Byla to manželka.

2.

V manželství trpí žena, pomyslela si Kristýna, VŠ, vdaná, 26, 169, 54, a odložila mobil, zatímco se snažila po dobrém uklidnit Tobiáše, který rozhazoval hračky. V manželství trpí žena, protože má mnohem víc starostí. Za víc práce míň odměny; uklízí, pere, žehlí, vaří, stará se o děti i o manžela a na sebe nemá čas.

Znovu přistoupila k oknu. Na příjezdové cestě nic nového, žádné auto. Ani tam být nemohlo, když spolu právě mluvili, ale přesto ji nepřecházel vztek.

Potřebovala zařídit tolik věcí. Doufala, že právě dnes si udělá volno. Ráno se s ním jasně dohodla, že přijede ve čtyři a pohlídá Tobiáše. Jako by jí tím dělal milost. Musela

ho málem prosit, aby přijel včas. Milostpán si chodí do práce a tím to hasne. Nemohla pochopit, jak se kolaudace půdního bytu může tak protáhnout.

„Tatí, tatí,“ ozvalo se.

„Tatí přijede,“ řekla a zvedla Tobiáše. Druhou rukou začala uklízet hračky.

„Tatí, tatí,“ zatleskal.

Někdy si lásku k němu už ani nedokázala vychutnat, jak byla ze všeho unavená. Cítila se jako v kleci, ráno snídaně, umýt Tobiáše, nakrmit, obléknout, dát prádlo do pračky, nakrmit, přebalit, vařit, žehlit. Za chvíli byl zase večer a ona měla pocit, že vůbec nic nestihla.

Moc si dítě přála, ale představovala si to jinak. Myslela si, že budou víc spolu. Že se budou dělit o starosti, že si budou víc pomáhat. Na dítě jsou přece dva, jeden sice kojí, ale to je jediný rozdíl. Všechno ostatní

může zastat docela klidně i chlap. Asi mu to sama umožnila, byla tak zaměřená na mateřství, že mu dávala volnost. Brala ohledy na to, aby se vyspal. Neměli moc peněz, musel pracovat, brzy vstával a vracel se pozdě. Když přijel, přestavoval dům. Když ho přestavěl, zdržoval se v práci. S Tobiáškem se rád mazlil, zato jejich milostný život uvadal. Připadala si odstavená na druhou kolej. Muž na manželství jen vydělává, má zázemí k seberealizaci, zatímco žena mu ho vytváří.

„Mamí, mamí!“

Tobiášek ji zatahal za vlasy. Měla je až do pasu, tmavě hnědé konečky roztřepené, nebyla u kadeřnice snad rok. Dala mu pusu a postavila ho.

„Tady máš autíčko.“

Podala mu jedno, co dostal k Vánocům. Přál si takové, jaké má tatínek. Chvíli ho

sledovala. Občas se jí zmocnila nemilá předtucha, že jí v podobném autíčku jednou odjede a ona mu jen smutně zamává.

Začala se oblékat. Chtěla se stavit v bance, v knihovně, u kadeřnice, pokud to ještě stihne. Chtěla toho asi stihnout víc, než opravdu mohla.

„Brm brm brm,“ vrčel Tobiášek.

Plazil se po chodbě, radši ho zavolala, měla strach, aby jí nespádl do sklepa. Naschvál nechávala dveře dolů otevřené, aby si jich Petr konečně všiml. Chodil kolem a nebyl schopen opravit schody. Když musela pro brambory, brala si žebřík. Připadala si, jako kdyby lezla do kobky.

Znovu přistoupila k oknu. Na příjezdové cestě nic nového, žádné auto. Vysoké duby vrhaly stíny, v protější chalupě se rozsvítila světla. Věčné čekání ženy na muže.